

har ført deres Sager i foregaaende Instans, samtidig med at der gennem Kravet om, at han skal have været Landsretssagfører i 8 Aar og skal have ført mindst 32 Sager for Landsretten, sikres, at den paa-gældende dog har en vis Rutine i Procedure. Videre finder Mindretallet det paa den anden Side ogsaa forkert at gaa, og for at gaa videre kan i hvert Fald intet Hensyn til Befolkningen anføres.

Med Hensyn til *Domsmandsinstitutionen* er det samme Mindretal medvirkende til dennes Indførelse — jfr. Ændringsforslag Nr. 81. Mindretallet mener, at denne Form for Lægmands Deltagelse i Retsplejen vil have betydelige Fordele fremfor Nævningeorrdningen, idet Lægmandene her kommer til at deltage ikke blot som ved Nævningesager i Afgørelsen af Skyldsspørgsmaalet, men i Afgørelsen baade af Skyldsspørgsmaalet og Straffudmaalingen. — At dette ogsaa for Befolkningen maa anses for en langt mere tilfredsstillende Form for Deltagelse i Retsplejen, anser Mindretallet for givet.

Paa den anden Side finder Mindretallet, at man ved Indførelsen af denne nye Institution bør gaa forsøgsvis frem og ikke paa en Gang indføre den baade ved Underretterne og Landsretterne. — Herfor taler baade Hensynet til Bekostningen, og ganske særligt Hensynet til den nye Straffelovs Gennemførelse i Praxis.

I Betænkningen afgivet i Foraaret 1931 har Mindretallet givet Udtryk for sin Betænkelse ved, at en stor Del Straffesager af alvorlig Art ved Domsmandsinstitutionens Indførelse undrages Højesterets Afgørelse bortset fra Straffudmaalingen. Herpaa raades der Bod ved det af det konservative Folkepartis og Venstres Udvalgsmedlemmer stillede Ændringsforslag Nr. 110, hvorefter ikke blot Spørgsmaalet om Straffudmaalingen, men ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltaltes Skyld er urigtig afgjort som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt, skal kunne indbringes for Højesteret af Domfældte, men ikke af Anklagemyndigheden, saaledes

at der herved skabes et yderligere Værn for Tiltalte.

Vedrørende *Offentlighedsspørgsmaalet* mener Mindretallet, at Offentligheden i Retsplejen bør værnes og bevares, hvor de indhentede Erfaringer ikke har vist, at Offentligheden kan medføre større Skade end Gavn.

Til at imødegaa dette sigter de af det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer og nærværende Mindretal stillede Ændringer, som gaar ud paa i visse Tilfælde at udvide Adgangen for Retten til at lukke Dørene baade under Forundersøgelsen og under Domsforhandlingen, nemlig, naar Hensynet til Sædeligheden kræver det, eller det begæres af Værgen for en Sigtet under 18 Aar, samt naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Offentligheden vil paaføre enten Vidner, Sigtede eller Tiltalte en ufornoden Krænkelse eller Lidelse. — Offentligheden er først og fremmest tænkt som et Værn og en Beskyttelse for den Sigtede eller Tiltalte. Hvor Offentligheden maa anses for at virke som det modsatte, finder Mindretallet, at Offentligheden bør vige for Hensynet til disse.

Et *Mindretal* (Elmqvist og Vejen) ønsker at bemærke, at det gerne havde set den i Regeringsforslaget af 1930—31 fremlagte Forslag foreslaaede Titel: „Advokat“ som Fællesbetegnelse for alle Sagførere. Mindretallet mener, at mange Grunde taler derfor og ganske særligt, at Sagførerstanden udtrykkelig har ønsket denne Betegnelse. Da Mindretallet imidlertid har staaet alene med denne Opfattelse i Udvalget, har Mindretallet dog ikke villet stille Ændringsforslag.

Et *Mindretal* (Vagn Bro) henviser til sine Særbemærkninger i Betænkningen af 26. Marts 1931 og følger hertil, at da Mindretallet aldrig har mærket nogen egentlig Kritik fra Befolkningen af Højesterets hele Stilling (Procedureadgangen, Arbejds- og Voteringsmetoden), men tværtimod har Indtrykket af, at Højesteret samler en